

Bijbels perspectief

Woord van de week

Handelingen 1:12-14

Toen keerden zij terug naar Jeruzalem van de berg, genaamd de Olijfberg, die dicht bij Jeruzalem is, een sabbatsreis daarvandaan. En toen zij in de stad gekomen waren, gingen zij naar de bovenzaal, waar zij verblijf hielden...allen bleven eendrachtig volharden in het gebed.

Lucas schrijft in Handelingen 1:9 *Nadat Hij dit gesproken had... onttrok een wolk Hem aan hun ogen.* Dit betekent dat de laatste woorden van de opgestane Heer aan zijn volgelingen gingen over de te verwachten Heilige Geest, in relatie tot het te verwachten Koninkrijk. Wat een geweldige afsluiting van veertig dagen lang ontvangen onderricht in *al* wat het Koninkrijk Gods betreft (Hand. 1:3)! Met deze laatste woorden laat Christus Jezus hen met een geweldige, hoopvol geladen belofte achter, gezegend (Lucas 24:50). Woorden en zegen die vervolgens ook nog eens bekrachtigd worden door een opmerkelijk gebeuren dat zich dan voor hun ogen afspeelt. Ze zien Hem ten hemel varen! Indrukwekkend moet dat zijn geweest. Geen wonder dat ze sprakeloos naar de hemel staren.

Als ze door 'twee mannen in witte klederen' erbij worden bepaald dat het hiermee allerminst geëindigd is, maar dat de boodschap van het Koninkrijk vervuld zou worden in de wederkomst van de Christus - op gelijke wijze en op dezelfde plek, de Olijfberg -, is dat voor hen de aanleiding om aan de door Jezus eerder gegeven opdracht gehoor te geven: terug naar Jeruzalem en wachten op de vervulling van de gegeven belofte. En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij (zeide Hij) van Mij gehoord hebt (Hand. 1:4).

In zijn evangelie verwoordt Lucas een en ander als volgt: *En zij keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap, en zij waren voortdurend in de tempel, lovende God* (Luc. 24:52,53). Kortom, we zien hier geen bedroefde mensen, door het opvaren van hun Heer en het aan hun ogen onttrokken worden van Hem. Nee, geen gedesillustieerde volgelingen zoals vlak na de kruisiging (Lucas 24:21 e.v.), maar het volstreekte tegendeel daarvan. We zien mensen die grote blijdschap hadden. Het Grieks gebruikt hier het ook in ons taalgebruik zo bekende 'mega'. Ze waren super blij! Blij omdat Hij weg was? Blij zoals soms die mensen beweren te zijn als ze zeggen zich ontdaan te hebben van het opgelegde juk van kerk en geloof? Een soort 'Maarten 't Hart blijdschap', om die blijdschap dan maar eens te duiden?

Triest als je wat God, Jezus, kerk en geloof aangaat er zo aan toe bent! Dan bewijs je in elk geval van dat alles niets en dan ook werkelijk niets begrepen te hebben. Maar vooral bewijst het, dat je er in het geheel niet door gegrepen bent - niet weet wie de Opgestane werkelijk is, de Koning der Koningen die regeert. In feite heb je dan afscheid genomen van iets wat je eigenlijk nooit echt bezeten hebt. Er wordt wel gezegd dat je niet mist wat je niet hebt...

En toch, juist die super blijde naar Jeruzalem terugkerende volgelingen roepen op tot nadenken in het bijzonder in zulke omstandigheden! Maarten, en al de gelijkgestemden, jullie weten niet wat jullie missen! *Wie* je mist! En, meer nog, dat de door Hem gegeven belofte ook jouw deel mag worden! Zalig wie als deze volgelingen, navolgend, biddend verwacht!

Gebed

Dank U dat U ons niet als wezen hebt achtergelaten, maar dat U Uw Geest belooft aan een ieder die bereid is te kiezen voor het met U meegekruisigd zijn - niet meer mijn Ik maar Christus leeft in Mij. Want dat is wat vervuld zijn ten diepste betekent, Uw leven door ons heen - een U verheerlijken! Geest van God wij bidden U: vul ons, doorstroom en beziel ons, ruim baan aan U in ons leven, om Jezus wil, amen.